

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

EL NOSTRE POBLE

Guanyadors dels premis del *Certamen de virtut y accions meritorias*, celebrat el passat diumenge a la Barceloneta.

EL FORN MUNICIPAL

—Si no 'ns falta la farina
y la opinió apoyo 'ns dona,

aném á fabricá un pa
... millor potser que la coca.

CRONICA

CRIMINALS AL DESCUBERT

EN épocas de arbitrariedad y opressió solía emplearse un medi infame y criminal pera desferse dels enemichs quan feyan nosa. Bastava practicar una visita domiciliaria, simulant de passada el descubrimient de qualsevol objecte subversiu, que 'ls mateixos esbirros encarregats de fer el registre colocavan dissimuladament en la casa visitada. Ab aixó n' hi havia prou pera perdre á un home y portar el desconsol á una familia.

Talment pot un malvat comprometre á una persona qualsevol introduhintli furtivament á la butxaca, per exemple, un paquet de bitllets falsos, y denunciántlo á la policia.

—Agafin á n' aquell home y prestarán un bon servey á la causa de la justicia. ¡Es un falsificador de bitllets de Banch! Si l' escorcollan trobarán el cos del deliete.

Naturalment que si l' escorcollat fos una persona de bons antecedents, y qui fes la denuncia un brétoí reconegut, no fora gayre difícil descubrir la burda maniobra. A mí á lo menos no m' enganyaría pas. Si tingués l' encárrech d' instruhir las diligencias judiciales comensaría per detenirlos á tots dos, al denunciat y al denunciador: y á n' aquest últim l' apretaría de ferm, fins y á tant que respongués de una manera complerta y satisfactoria á las següents preguntas:

¿Cóm ho sabia vosté que portava á la butxaca tot aqueix frau? ¿Va veure vosté que se li fiqués? ¿Ahónt y cóm? ¿Es que algú le 'n va enterar? ¿Qui es que va dirli?

Y una vegada hagués respost més ó menos satisfactoriament á n' aquest interrogatori, encare voldria saber quinas relacions personals tenia ab l' inculpat, si era d' ell conegut ó no, si era d' ell enemich ó no, y finalment voldria que m' expliqués quin móvil l' havia induhit á denunciarlo ab una oficiositat fins á cert punt tan sospitosa.

Procedint en aquesta forma, hauria de ser molt que 'l burlador no quedés agafat en la seva propia trampa, y la justicia, lliure de falsas apariencias, ben esclarida y satisfeta.

* * *

Aquest procediment de depuració deuria ser apli-

cat escrupulosament á alguns cassos escandalosos ocorreguts aquests últims días, y tan semblants tots ells, que qualsevol diria que han sigut combinats per un mateix cervell y búydats en un mateix motllo.

Son aquests cassos: primer: el ram de bruch ab la cinta subversiva que fou trobat entre las coronas que adornan l' estátua del conceller Casanova, sis días després de haverhi sigut colocadas; segón: la denuncia feta contra un Ateneu regionalista, que doná lloch á un registre de la policia en busca de un lema subversiu que no existia, y la presencia allí de dos subjectes sospitosos afiliats al lerrouxisme, als qui s' atribuhí l' intent de trassar el lema denunciat, y tercer y últim: el descubrimient de aquest lema mateix en l' álbun del far del Cap de Sant Sebastiá (Palafrugell) qu' está á la disposició del públich; lema escrit damunt de firmas de personas que 'l visitaren fa més de un any.

Vels'hi aquí tres cassos enterament iguals, que han de tenir per forsa una mateixa génesis perque evidentment responen á un sol y únich objecte, el de suscitar odis contra Catalunya, armar saragatas pseudo-patrióticas y posar en un compromís el gran moviment de Solidaritat catalana, presentantlo com desafecte á Espanya.

Tres cassos idéntichs que 's resolen en una sola y única cobardia, en una sola y única infamia; pero afortunadament tan desmanyats, tan torpement executats, reveladors de una grosseria tan barruera per part de sos autors, que qualsevol diria al primer cop d' ull, que s' han arribat á creure que l' opinió pública en general y las autoritats en particular tenen las mateixas tragaderas que 'ls desdixats ilusos, que s' empassan á crema-dent las rodas de molí de la *Gaceta xina*.

Cap de aquestas infamias té mica de aguant. ¿Cóm podia colocar el ram de bruch entre las coronas de 'n Casanovas, ningú dels que realisaren aquella patriótica manifestació, sense que 'ls comissionats que tingueren l' encárrech de rébrelas, hi haguessin parat esment? Y si estava el ram de bruch de la cinta subversiva tan amagat entre las coronas, que la policia necessitá més de un' hora pera descubrirlo ¿qui es que se 'n podia adonar, com no fos qui tingués interés en esbombarho, induptablement el mateix autor de la infamia?

Y la denuncia contra l' Ateneu del VII districte, feta per un dels libelos lerrouxistas més desaforats, seguida de la visita en el local de dos tipos sospito-

sos de la mateixa clicca, que teníen el propòsit manifest de trassar, *à posteriori*, la denunciada inscripció i no posa en descobert la torpe maniobra dels mateixos denunciadors?

En el cas del àlbum de Sant Sebastià ¿quí pot creure qu' existís la malvada inscripció, un any enter, sense que se'n haguessin adonat els centenars de visitants que 'l fullejan á cada punt? Un periòdich lerrouxista de Palafrugell havia de ser quí fes el descobriment, faltantli temps pera notificarlo telegràficament al ministre de la Governació, pera donar al fet més ressonancia. Y la *Gaceta xina* havia de rebatre's contra una distingida dama, colmantla d' odiosas insidias, y suposant que havia fugit al extranger, en els moments en que 's presentava espontáneament á declarar davant del jutje de La Bisbal.

¿Qué més se necessita que aquests datos pera descobrir els pressumptes culpables de aqueixas iniquitats?

Son evidentment els que denuncian y escandalisan, els que 's vénen per la manera ab que procedeixen: son ells els qu' ensenyan l' orella de la delinqüencia.

Els móvils que 'ls guían no poden ser més patents. Se recordan encare del efecte que produhían temps enrera certas exageracions catalanistas, certas notas desafinadas, que á la fi cessaren, quan la Solidaritat afiansá categóricament, ab declaracions y ab actes, son incondicional amor á Espanya; se recordan de que l' imputació de separatisme era 'l principal obstacle que trobavan en son camí las reivindicacions de Catalunya; contemplan ab rabia la difusió que va obtenint la Solidaritat de día en día; el desvetllament vigorós de las regións espanyolas; preveuen que l' admirable exemple de Catalunya tindrà imitadors per tot arreu ab els mateixos resultats triomfants qu' en la terra catalana, y perden el mon de vista, y 's llansan á embrutar, ja que no poden impedir, l' obra gloriosa del nostre poble.

SEMPRE Á LA VANGUARDIA

—¿De modo que 'ls veteranos d' África heu sigut els primers en acudir en auxili dels pobres malaguenyos?

—Ja veurá, ¿no som voluntaris? Donchs hem de tenir voluntat per tot.

Ells voldrien fernes perdre la confiança que Catalunya ha sapigut guanyarse en tot' Espanya, y ja que no ho poden lograr d' altra manera, fan tasca repugnant de traydors y esbirros. Pero ni aixís ho consegueixen, perque tant com malvats son torpes. Tan torpes, que per tot arreu hont posan la má hi deixan la ditada bruta.

Pero que vajin alerta, que la paciència té 'ls seus límits, y si de moment se lliuran de l' acció de la justícia, que no sabem perque passa per alt l' examen de certs indicis vehentment acusadors, no sempre podran burlarse de l' indignació de un poble honrat, amant com el qui més de la pau pública, y que ja no pot consentir per més temps que una clicca de malvats tracti de comprometre'l y infamarlo.

Ja que no pels estragos materials, quan menos per la mala intenció qu' entranyan, las inscripcions subversivas que 'ls enemichs de Catalunya trassan furtivament pera perjudicar y deshonrar als bons catalans, deuen ser equiparadas á las bombas terroristas.

Y per netejar á Catalunya de malvats, allá hont no arribi la justícia històrica hi haurá de alcansar la justa indignació del poble.

P. DEL O.

¿Qué es el petó?...

El petó

vé á sé una sensació maridatje exquisit de carn y d' esperit, de goig y de doló.

Revelació y esclat d' aquest caliu sagrat de amor y joventut qu' es vida y es salut pel cor enamorat.

Condensació sublim de lo que al fons tenim de baix y d' excelent que 'ns du indistintament á la virtut y al crim.

A cops es amistat, á voltas caritat, devegadas passió... Sovint es temptació y es *esca de pecat*.

El petó es, noya, en fí, quelcom que á tú y á mí transforma en semi-deus... Quelcom que 'ls llavis teus sens mots me saben dí.

MAYET

¿S' aprofitará la llissó?...

¡Cóm deuen haver rigut aquests días els oportunitament retirats organisadors de las fracassadas festas de la Mercé!

¡Quántas y quántas vegadas, veyent la generositat ab que 'ls núvols ens han regalat l' aygua en sos dipòsits enmagatzemada, s' haurán felicitat per la hermosa idea que varen tenir al plegar el ram y desistir d' uns festeigs pels quals tan poch entusiasme manifestava el públich!...

—¡Quín pastel hauríam fet—deuen haverse dit més de deu y més de vint vegadas—si arribém á tirar endavant la nostra desgraciada iniciativa!...

Donada l' actitut que 'l cel ha prés y lo ben provehits que 'ls núvols se mostran, ¿qué sería á horas d' ara dels adornos per nosaltres ideats, de las banderas de llustrina, dels escuts de cartró, de las garlandas de paper de seda?...—

Y al pensar en el llastimós espectacle que aquell bé de Deu de cosas pintadas, dauradas y platejadas oferiría y, sobre tot, al imaginarse el formidable coro de malediccions que fent d' acompanyament als trons y als llamps haurían aixecat els pobres forasters vinguts á Barcelona per culpa seva, de segur que fregantse las mans y vessant satisfacció per tot arreu, haurán exclamat:

—¡Hem tingut la més grossa y inesperada de las xiripas!—

Y al dir aixó, haurán comés l' últim error.

Perque si bé es cert que la xiripa ha sigut grossa, d' inesperada no n' ha tingut res.

Lo que ha succehit—cal que may més s' esborri de la memoria dels que aquí vulguin armar festas—es lo que forsosament havia de succehir.

*
* *

Qualsevol barceloní que sense arribar á ser, com el veleidós Azorín, un petit filòsof, sigui un petit observador, pot haverho notat. En la postrera dezena del mes de setembre, *poch ó molt*—molt, generalment—*cada any plou*.

¿Per qué?... ¡Vajin á saberho! El respondre á aquesta interrogació no es cosa meva. Que contesti en Dionís Puig; que resolgui el problema en Comas y Solá. Jo únicament registro 'l fet, y 'l fet es qu' en la referida época sempre plou.

Preném, pera no remontarnos massa, els tres setembres darrers, y vejém las nostras observacions—fetas ab els ulls, sense telescopi ni aparato de cap mena—quins resultats ens donan.

Any 1905.—Día 23: cauhem al matí varis y abundants xáfecs. Día 26: plou molt fort tot el matí. Afegim com á complement que 'l primer d' octubre plou al matí ab bastanta forsa y tota la tarde la passa diluviant.

Any 1906.—Día 20: plou matí y tarde. Día 23: plou al vespre. Día 25: plou al matí.

Any 1907.—Día 24: plou á la tarde lleugerament y á la nit en abundancia. Día 25: plou horrorosament tota la nit. Día 26: á mitja nit torna á ploure. Día 27: plou tot el matí. Día 28: plou tot el día. Día 29: plou á bots y á barrals tota la tarde. Día 30: plou varias vegadas y ab molta abundancia al matí.

Ara bé: d' aquesta regularitat, d' aquesta comprobada insistencia ¿quina deducció se 'n treu?

Que per la Mercé no 's poden fer festas y que obstinarse en organisarlas per' aquest temps, es buscar á gratcient el fracás, tant menos perdonable quan la naturalesa, per boca dels núvols, no ha parat ni un sol any de manifestar tempestuosament la decidida aversió que semblants intents li causan.

*
* *

Y aixó no es d' ara, ni pot calificarse, com algú tal vegada ho farà, de capritxosa coincidencia.

Asfixiadas per las plujas, y nó d' altre mal, moriren las festas de setembre en la primera época, quan, fresca la seva implantació, Ajuntament y societats populars posavan en l' empenyo de celebrarlas ab lluhiment el cor y la butxaca.

L' un any darrera l' altre, tot just en la punta dels ayrosos mástils flamejavan els gallardets inaugurals, obrían els núvols las sevas ocultas aixetas y tot l' aparato de las festas de la Mercé, en algunas ocasions verdaderament hermós, quedava convertit en una sopa lamentable, assotada pel vent y arrossegada.

NOTAS DEL TEMPS

De cassera.

(Fot. de Pere Romeu)

da per l'aygua que 'l cel tenia la bondat d' enviar-nos ab puntualitat desesperadora.

Aixó, repetit un Setembre, y un altre Setembre, y un altre y un altre, desanimá als directors del tinglado y provocá el retrahiment dels forasters, que al veure en els seus pobles el tentador anunci de las festas, pensavan en els apuros passats els anys anteriors y 's deyan que pera venir á Barcelona á mullarse y xipollejar pels sots, valia més quedarse á caseta á fer la bescambrilla.

Y aixís fou com unas festas ab tan entussiasme establertas, després de lluytar en vá un any y un altre any contra la oposició de l'atmosfera, perdudas ja las forsas, varen morir com moren els nadadors inexperts: ofegadas.

*
* *

¿Qué vol dir, en resúm, tot aixó?... Als llabis vé per ella mateixa la resposta.

Si Barcelona desitja de veras celebrar festas populars, es precís que busqui un' altra época del any més segura, més tranquila, de temps més benigne y constant.

Y si, cega y testaruda, s' empenya en continuar fentlas per la Mercé, no li queda més remey, vist lo que anualment li succeheix, que construhir avans un parayguas gegantesch, que, clavat al mitj de la plassa de Catalunya, cubreixi ab son toldo inméns tota la ciutat, de la Barceloneta á Sans, dels Josepets á can Túnis.

A. MARCH

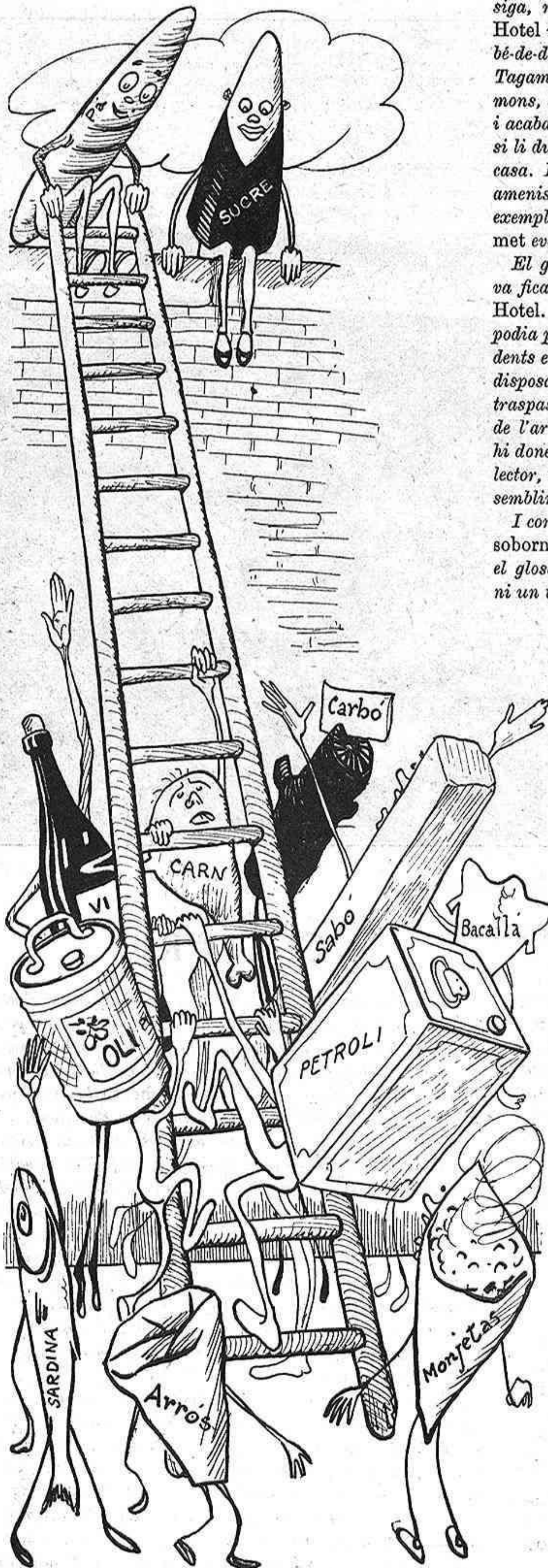
GLOSARI

Els nostres refinaments gastronòmics s'estan posant a més altura que'ls de l'antiga Roma. Tot allò dels braserets perfumats i les dances centrifugues que, pera fer venir gana, formaven part dels menús en les bacanals del Satiricó, totes aquelles filigranes que constituïen el vermouth dels romans, són romanços al costat de lo que tenim ara a Barcelona.

El Gran Hotel de la Rambla, successor en linia directa de l'Hostal de les Nacions, acaba d'obrir al públic un saló-restaurant amb un servei allò que's diu de plata de llei, amb un confort esplèndit, una il·luminació esplendent i un art decoratiu esplendorós. En aquell saló, durant els àpats s'hi donen triats concerts que executa una orquestra amagada darrera d'una artística cortina. En aquell refetor ja és cosa vella allò dels pollastres am colls i punys i les costelletes am miteines; allí tot va am finura, i els mateixos garçons exteriorisen més elegancia i tenen més modors que més de quatre senyors que's fan servir per ells.

Fins ara'l desganat anava provant fondes i més fondes am l'entusiasme i la fe del que porta ciris de deü pams a les ermites. El desganat aspirava a home menjador, volia gana, una gana encara que fos modesta, però vitalícia; però a la Gana no li donava la gana de deixar-se pendre, i el desganat s'havia de quedar am les ganes. Per això quan el moço li deia am cantarella: « Què hi posarem, senyor? », ell responia invariablement: « Pera començar porta-m una racció de mal-de-cor ».

IAMUNTI

—¡Pujeu, pujeu! No sigueu tontos; feu com nosaltres, que ningú us dirà res.

D'aquí endavant, el que pateixi desgana, per crònica que siga, no ha de fer sinó arribar-se al nou saló del Gran Hotel i llençar la vista per les parets. Al contemplar aquell bé-de-déu de paisatges que no tenen res que envejar als de Tagamanent, l'oxigen li entrarà per l'il·lusió cap als pulmons, l'olor de les salsetes trucarà a la porta de la debilitat i acabarà per devorar tota la Fauna que li portin, sobre tot si li duen ben amanida com sab amanir-la'l chef d'aquella casa. I quan s'adonarà de que una orquestra invisible li amenisa la sopa amb una melodia bucòlica d'en Suppé, per exemple, aleshores la sensació aperitiva i apetitosa del gourmet evolucionarà progressivament fins a l'hambre canina.

El glosador, galanament convidat pels amos de l'hostal, va ficar-hi'l nas, l'altre dia, al saló-restaurant del Gran Hotel. Va ficar-hi'l nas, i, naturalment, el paladar no's podia pas quedar a la porta. El glosador, com que duia les dents esmolades, va fer-hi feina de la bona. Hauria volgut disposar d'aquest Estómag Artificial que anunciaven pera traspasar amb ell les fites de la prudència, am tot i el perill de l'aristocràtica apendicitis. El menjador, la vianda que hi donen i el bon tracte am que hi serveixen valen la pena, lector, d'arrostrar totes les conseqüències per funestes que't semblin.

I consti que aquest enfilall d'alabances no són filles del soborno. Perquè, fóra del ventrell satisfet i l'esperit alegre, el glosador no se'n va endur d'aquell Temple dels Ganyips ni un trist palillo pera les dents.

XARAU

MORAL PRÁCTICA

A UNA NOYA

Ets molt tonta, t' ho haig de dí,
si seguint el teu destí
y conformante ab ta sort,
pensas quelcom conseguí
ab seny, modos y bon cor.

No, noya; t' han enganyat
aquells que aixís t' ho han pintat;
treute del cap la ilusió;
no ha de véncer la milló
com no guanya el més honrat.

Si vols ser solicitada
pel jovent y ben mirada
per propis y per extranys,
evitante mil afanys,
has de ser despreocupada.

Vull dir, que ab molta decencia;
carregante de paciència
y obrant tal y com Deu mana,
hi perdrás de temps y gana
lo que hi guanyis d' ignocència.

La noya d' avuy al día
si no vol quedar per tía
y aspira á trobá un marit,
ha de tenir esperit
práctich; més clar, picardía.

Sigas perversa y coqueta,
amiga de la brometa,
frequentia las reunions,
tingas moltas pretensions
y als joves fes la trabeta.

Alaba't d' ésser valenta,
demostra que tens empena
y riute del que dirán;
podrán pensar qu' ets dolenta,
pro, creume, 't respectarán.

La modestia no s' estila,
la vanitat espavila,
presúm forsa, vesteix bé;
quí aparenta el que no té,
ab facilitat s' enfila.

Digas sempre lo contrari
del que pensis, no repari

ta decencia en la vritat,
perque de sinceritat
no 'n despatxa l' herbolari...

Obrant aixís, trobarás
lo que necessitarás,
serás esposa estimada,
mare ditxosa, y premiada
ta vivesa al fi veurás.

RAPEVI

LLIBRES

SOLEDAD.—*Novela catalana de VÍCTOR CATALÀ.*— Conegut es de tothom aquest llibre capdalt de la moderna literatura catalana, ben mereixedor d' ésser traduït pera que 'ls desconeixedors de nostre matern llenguatge puguin saborejarlo. La versió feta pel catedràtic D. Francisco Javier Garriga, es esmerada y fidel, y no obstant l' original s' anyora, perque hi ha matisos y perfums de llenguatge y de pensament que no es possible conservarlos, al passar un' obra de una llengua á l' altra. Y ab aixó sols s' observarà que la catalana té un caràcter ben propi y distintiu, quan quí la maneja es l' insigne autora de *Solitud* que ab sa ploma privilegiada penetra tan fonament en l' entranya popular.

De totes maneres la traducció es molt apreciable y no duptém que contribuirá á estendre més y més l' admiració que l' obra desperta, tant més quan els editors senyors Montaner y Simón al enriquir ab ella sa *Biblioteca universal ilustrada*, han cuydat d' editarla ab bon gust, exornant el text ab ilustracions del celebrat artista senyor Mas y Fontdevila.

LA «MERIENDA» FRATERNAL per SANTIAGO RUSIÑOL.—Aquesta obreta satírica, de circumstancies, y com á tal digna pariona de *Els Jochs Florals de Canprosa*, sols l' han vista representar els que aquest estiu se trobavan á Puigcerdá, y no obstant, desde la seva aparició ha tingut un éxit colossal, que 's xifra á horas d' ara per alguns milers d' exemplars, venuts en pochos díes. Tant atractiu es l' assumpto, y ab tanta gracia 'l tracta l' autor, que tothom no te sino boca per riure'l. Y tal com la paraula *Canprosa* ha pres carta de naturalesa en el nostre llenguatge usual, també hi ha entrat ja el nom de D. Prudencio, ab la cédula que li ha refrendat en Rusiñol, per tots els díes de la seva vida.

MAPA DE LAS POSESIONES ESPAÑOLAS DEL NORTE DE AFRICA.—Forma part de la col·lecció de Cartas corográficas de las provincias espanyolas, publicada baix la direcció del Capità d' Enginyers, D. BENITO CHÍAS Y CARBÓ. Abonan l' oportunitat de la seva publicació els successos del Marroch. Las possessions espanyolas de la costa de Africa apareixen clarament detalladas, y 'l tiratge á set colors permet ferse cárrech al primer cop-d'ull de la topografía del terreno. Ademés el fá perfectament manejable l' estar montat en tela ab la seva corresponent carpeta.

A TRAVÉS DEL ISTMO DE PANAMÁ.—*Escenas é impresiones de viaje con la descripción ilustrada del nuevo proyecto y obras del gran canal interoceánico* por P. J. MATEOS.—Vels'hi aquí un llibre de viva y penetrant actualitat, per referirse á la realisació de una de las obras públicas més grandiosas y trascendentals del món. L' autor exposa en ella sas impresions personals, en una forma molt amena, donant una idea perfecta del passat de aquesta grandiosa empresa, de son present y del probable avenir que te reservat, com la dóna també de la magnitud del esforç que implica la seva realisació, dels poderosos medis que la enginyeria emplea en ella y dels usos y costums del país y de la gent que coopera á tan grandios treball. Tot aixó perfectament explicat y ab molta abundancia d' ilustracions relacionadas ab el text y molt ben escullidas.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

El Caciquisme.—Conferencia donada per D. Lluís Viladell y Matheu al Centre autonomista republicà de Mataró 'l 20 de juliol de 1907.

∴ *La Sardana.*—Modo de ballarla, contarla y repararla, ab varis exemples y observacions pera fácil comprensió dels principiants, per *En Marcel Riu.*

∴ *En Joan Trapella.*—Humorada cómica-tenoresca, en un acte, en vers y prosa, original de *Joseph Asmarats.*—Estrenada al Saló Arnau, el 30 de octubre de 1906.

RATA SABIA

PRINCIPAL

Pera fer costat á *Joan de l' Os*, s' han estrenat las següents produccions:

Com unas malvas, un juguet de 'n Puiggarí, bastant inconsistent, y un bon xich adotzenat, y qu' es de témer será joguina de poca durada.

Els entremaliats de 'n F. Figueras Ribot y F. Font de Boter, ab música de F. Salvat. Es una obreta, encare que no de una verdadera originalitat, enginyosa y aixerida y que compleix perfectament el seu objecte de fer passar al públich una estona entretinguda. L' actor cómich senyor Sanpere se feu aplaudir en uns *couplets* y en un pas de ballaruga.

Florida Eterna es una obreta seriosa d' escassas previsions. La coneixíam avants d' estrenarse per haverla llegida y confessém que la lectura vá impresionarnos més fonament. Aixó es degut á la falta d' acció, donchs sabut es qu' en las taulas no n' hi ha prou ab vestir un pensament dedicat ab un diálech pulcre y literari. En las obras pera la escena ha de passar quelcom interessant, que produheixi emoció, y sobre tot que transparenti vida.

El senyor Pomés ho sab més que ningú aixó y deuria tenirho en compte al escriure una comedia. El públich escolta ab satisfacció la prosa cisellada ab que un escriptor de talent y de bon gust fá parlar als personatjes, pero no s' hi entrega, no s' arriba á entusiasmar quan l' autor no ha sabut valerse d' altres elements, d' altres efectismes indispensables en el teatro.

Proba de lo que dihém es que lo vá salvar *Florida Eterna* vá ser el final: una nota de sentiment, senzilla, franca, plena de veritat y de bellesa.

La senyora Morera s' hi distingeix notablement.

ROMEA

Dimecres s' estrená un arreglo del francès transplantat per en Salvador Vilaregut á la escena catalana ab el títol de *Ditxosos diners!*

Ne parlarém la senmana próxima,

CATALUNYA

¡Oh l' admirable Novelli! En la seva *serata d'onore* ens presentá la gran creació shakesperiana *Re Lear*. ¡Y ab quína forsa d' expressió feu revivre y sostingué la llegendaria figura del monarca que, víctima dels agravis de las sevas fillas, pert la rahó.

Una vegada més admirarem l' inmens talent del egregi actor, pera quí las complexitats més intrincadas de un personatge escénich, no tenen dificultats ni ofereixen duptes. Clar com la llum del sol, exteriorisa l' amor, el ressentiment, el dolor, l' extravagancia del seny pertorbat, conmovent al espectador, emocionantlo, interessantlo ab una forsa genialment soberana. La creació de Shakespeare no podía trobar més felís intérprete.

L' obra sigué presentada ab veritable magnificencia, lluhint els principals actors trajos d' época y adornos diversos, notables pessas de Museo.

¡Y quí treball més variat el del gran artista! Posá 'l *Rey Lear* després de *Curioso incidente*, una exquisida comedia de 'n Goldoni, senzilla y no gens mansa, graciosa y ni un punt grotesca, ans al contrari sempre fina y elegant. Vestida y decorada ab admirable propietat, tots els artistes donaren vida á n' aquell hermosíssim quadro d' época.

En Novelli renová sos éxits d' anys enrera ab el

VA DE QÜENTO

—Heus'aquí que una vegada.....

(Fotografia de Frederich Fernandez)

Lluís XI de Delavigne y ab el *Neron* de Pietro Cossa, dos obras anecdóticas qu' induptablement han envellit, com las grans *machines* que 's pintavan en l' época en que foren escritas; pero que basta 'l gran actor pera ferlas encare interessants y atractivas, al animar els personatjes històrichs que las informan.

Y ab la *Famiglia Barilloti*—posada en escena pera descansar—tingué un éxit de riallas continuas; y del Carvaján de *La gran Marniera* del Onhet, ne feu una creació espatarrant; y ab las ingenuitats de *Michele Perrin* delectá al públich, al igual que ab una serie de monólechs, que son la seva especialitat, per ningú igualada.

Aixís ha acabat la hermosa campanya, á la qual, trist es tenirho que confessar, no hi ha correspost com devía 'l públich de Barcelona, sobre tot el públich de palcos y butacas, aquella part del mateix que vol passar plessa de intel·ligent, de culte, selecte y escullit. En cambi 'ls aficionats al art depurat, els admiradors del geni de 'n Novelli, li han prodigat las més afectuosas demostracions, sellant ab ellas un recort del gran artista, que no 's borrarà may més.

NOU

S' ha posat en escena una revista de costums madrilenyas titulada *La Puerta del Sol*, lletra de 'n Celso Lucio y Manuel Fernández Palomero y música del mestre Chappí. Es una obra adotzenada, que passa sense despertar ni molt menos l' entusiasme del públich. Sols un número de música meresqué 'ls honors de la repetició.

Qualsevol diria que la mina del género xich está ja completament agotada; y que no se 'n explota ja més que l' escoria de la rutina.

N. N. N.

La Font dels Tremolenchs

A la Cámara agrícola del Vallés

¡Oh, Font la més regalada
del Vallés...
¡quí pogués ferhi brenadas,
com un temps!

Sota 'l fullam de tos arbres
que forma 'l dosser
de ton llit que 'l gronxa y bressa
suaument dols oreig,
ma joventut hi somiava
desitjos d' amor,
mentre 'l fullam tremolava
de por y de goig.

Sota 'l Puig-graciós
tens, Font, ta cabana;
qu' ets d' aquell Montjuich
la seva Dressana.
Tots els garriguenchs
á tu fan viatge
ab tota la fé
d' alegre romiatje,

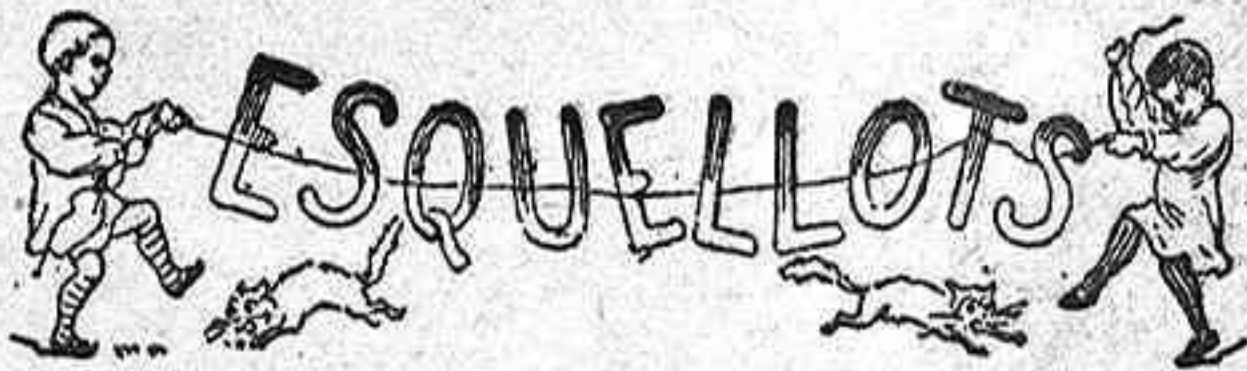
Quan el Sol al naixer daura
las cingleras de Bertí
de matí,
els fadrins y las fadrinas
la collada van pujant,
bó y cantant.
Rostos amunt,
tant els joves com els vells
van fent llenya á poch á poch...
La llenya á punt,
avans d' abocá 'ls cistells
aprop de la Font fan foch.

La costellada
per' esmorzar;
y l' arrossada
pe 'l bon dinar.

Un poch de ballaruga
per' fer pahir...
Després cassolas y ollas
á recullir...

Y quan el Sol, ja á la posta,
daura 'ls turons y serrats,
vells y joves junts retornan
al poble, tips y trempats;
deixant ab greu recansa,
els garriguenchs,
la seva Font xamosa:
la Font dels Tremolenchs.

J. BARBANY

Entre las festas consuetudinarias de la Ciutat de l' Hostia, una de las més hermosas sigué sens dupte la del repartiment de premis á la virtut, iniciada pel Centre Republicá Federalista de aquella barriada.

En ella feu ús de la paraula 'l tinent d' arcalde lerrouxista Sr. Magrinyá, acérrim anti-solidari.

El qual «se lamentó de que no estuviere presente en aquel acto, por obligaciones ineludibles...» ¿quí dirían? ¿El seu ídol? ¿En Lerroux?

No, senyors: «el presidente del jurado, el rector de la parroquia de San Miguel de la Barceloneta, sintiendo que por este motivo no pudiera oír su elocuente y autorizada palabra.»

El tinent de arcalde lerrouxista sentint y expressant anyoransas de rector, es lo que 'ns faltava veure.

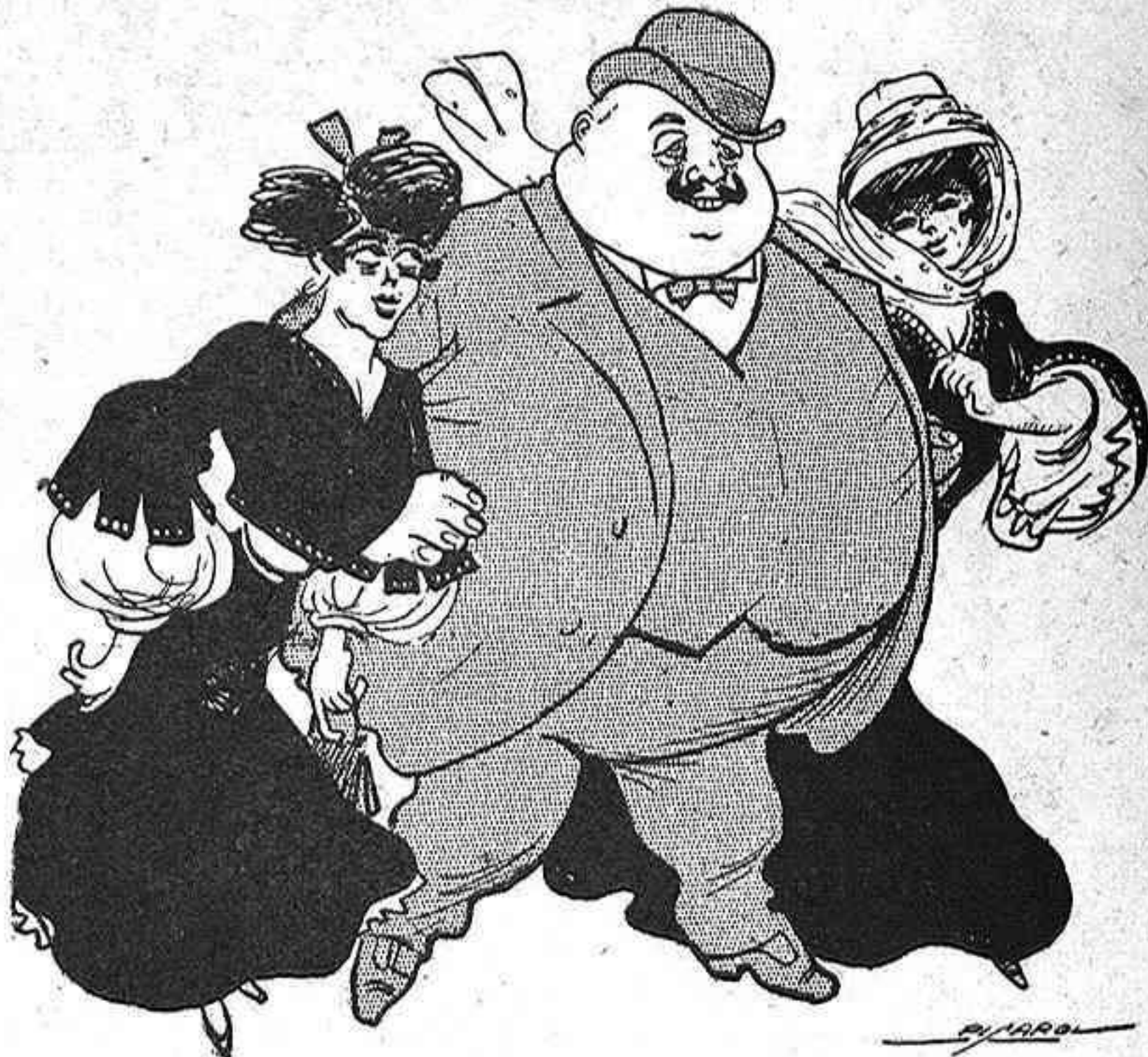
No obstant, jo crech que 'l Sr. Magrinyá no es lo que molts y ell mateix se figuran. O sino fássinse cárrech dels següents conceptes:

«Después dijo que hombres de distintas procedencias políticas y de distinto modo de pensar habianse unido para organizar aquella humanitaria fiesta, que habrá de ser el prólogo de otras más grandes y más importantes.»

Vels'hi aquí un llenguatge més propi de un solidari que de un lerrouxista.

El Sr. Magrinyá 's complau en unir-se ab hòmes de

¿LOGRARÁ ESCAPARSE?

Globo cautiu.

ELS VIATJANTS DE LA SOLIDARITAT

—Catalunya ja està assortida: ara, á fer las provincias. ¡Cap á Galicia, companys!

distintas procedencias políticas y de diferent modo de pensar per un acte humanitari. ¿Qué més que una unió per l' istil es la Solidaritat? ¿Y que pot haverhi més humanitari que acabar ab els abusos oligárquichs y ab las tropelías caciquils, ab el terrorisme y 'l matonisme?

¿Per qué, donchs, el Sr. Magrinyá tan solidari dintre del seu barri, ho deixa de ser fora de la Barceloneta?

¡Vels'hi aquí un cas ben singular!

Com el personatge de Molière, que parlava en prosa sense saberho, el Sr. Magrinyá, en la Ciutat de l' Hostia, exerceix de solidari sense donarse'n compte.

Diumenje va haverhi el corresponent conat de manifestació anti-solidaria.

Un escamot de kabilenys barba-mechs tractaren de moure xivarri, enarbolant una bandera ab els colors nacionals. Ja es sabut que no la treuhen may ab l' idea de honrarla, sino ab altres fins que no tenen res de recomenables.

Unas senzillas evolucions de la guardia civil y de la policia bastaren pera disoldre aquell escamot de saragaters, els quals al dispersarse en totas direccions deixaren abandonada la bandera, que volían fer servir de pretext per armar gresca.

Sembla que més tart se presentaren á rebre las felicitacions de 'n Lerroux.

El qual els hi dirigí un discurs sense paraulas... un discurs mímich dels únichs que pronuncia, desde que ha perdut l' investidura de diputat. Per medi de una serie molt enginyosa de gestos, els hi digué qu' estava molt

satisfet de la joventut revolucionaria, per haver demostrat que *tenían el alma en los pantalones*, encare que fos en la part de darrera.

Enguany sense haverse celebrat las festas de la Mercé, no per aixó ens hem pogut escapar dels grans xáfechs, lo qual vol dir que 'ls núvols tenían molta aygua amagatzemada, per si aquellas s' haguessin portat á efecte.

El sol brillava en el cel, vostés sortían de casa confiats, y á lo millor, quan menos s' ho pensavan, ¡pataplaf! els queya á sobre 'l gran xubasco, pero tot de sopte y com pel broch gros. El sol tornava á brillar, y als pochos minuts ¡aygua vá!, com si 'ls núvols siguessin bóts, y algú 's divertís reventantlos.

—¿A que será deguda tanta mullena?—preguntava un aficionat al aixarop de pámpol, y per tant enemich acérrim de l' aygua.

A lo que li va respondre un seu amich:

—Per mí es que l' Osma de las alturas, s' ha donat més pressa que 'l de Madrit, en desgravar la pluja.

En la premsa diaria ha aparegut aquests días el següent *Aviso al público*:

«Debido á los elevados precios á que se cotizan los caeos y alza persistente de los azúcarés, los fabricantes de *Chocolates* de esta capital nos vemos precisados, antes que alterar las clases, á aumentar en *pesetas 0'20* cada libra.»

Un problema que 'm té molt intrigat. ¿Cóm tractantse de un article en que ni el sucre y 'l cacao hi entran per res, la puja del cacao y el sucre pot influhir en el seu preu?

L'Àngel Guimerà ha entregat a la empresa del *Principat* un'obra titulada *Sainet trist*.

¡Síntoma dels temps presents, en els quals tot es trist, fins els *sainets*!

¿No valdria més buscar a tota costa las fonts consoladoras del bon humor?

¿No seria millor, en lloch de *sainets tristos*, escriure *tragedias alegres*?

Aquell Miquel que s'ha llogat al *Progre*, advocat de secà y sense títol, pero que ja l'adquirirà quan el seu amo fassi bonas a la ruleta política de la *Caza del Pueblo*, s'assenta a la taula de la premsa, al costat dels periodistas de veras, pera donar compte de las sessions municipals.

L'infelís no ha tingut altre recó per caure's mort que la quadra progressera qu'és el lloch ahont s'hi

KABILENYOS

—Sí, noy; del garrot, del *mueble* y dels demés *artefactos* n'hem prescindit: ara fem la guerra colcant branquetes ab cintas, escrivint cosas als albums y pintant banderas en els domicilis de las societats de *renacuajos*.

arreplega tot lo bó y millor de cada casa pera donar gust a las bestias que s'alimentan en el dipòsit d'escombraries del carrer del Peu de la Creu.

Quan menos podrà menjar un quant temps garrofas d'aquella *verdad en marcha*. Que li fassin bon profit al lletrat melonicéfalo, com diria el Lombroso dels lerruxeros municipals.

De com els inglesos ho pelan en lo referent a la extremada velocitat dels automòvils.

Un tal Mister Weigel, acusat d'haver fet una cursa desde Hayward's Heath a Londres a rahó de 90 kilòmetres per hora, un cop degudament comprobada la exactitut de la denuncia, fou condemnat a pagar una multa de deu lliuras esterlinas, a dos anys de interdicció d'usar automòvil, a qual efecte li fou retirada la llicencia, y ademés—y aquesta es la més negra—a un any de presó ab *hard labour*.

L'*hard labour* es un treball que s'imposa als presos, consistent en ferlos descargolar llivants enquitranats. No hi ha ningú que pugui efectuarlo sense que al cap de poch temps se li escorxin las mans.

A Inglaterra, com aquí, els automòvils fan desgracias. Pero ab una diferencia.

Aquí surten descalabrats els tranzeunts que, al apartarse, van massa poch a poch, mentres que a Inglaterra prenen mal els automovilistas que, al llessarse, van massa depressa.

L'altre día l'arcalde Sanllehy hagué de tenir la santa paciència d'escoltar la llarga ressenya que va ferli un vehí d'Igualada, que pretén haver descubert el moviment continuo, per medi d'una màquina composta, segons va dir, d'unas rodas dentadas y tres bolas que corren sense parar may.

El Sr. Sanllehy podia desenganyar al inventor igualadí, dihentli bonament:

—Mestre, haveu fet tart: una màquina aixís ja la tenim fa temps a Barcelona y ningú n'fa cas. La tenim en la redacció d'*El Progreso*. Allá de rodas *dentadas*, ioh, y ab quinhas dents!, ne trobará a desdir: tantas com redactors, y en quant a *bolas*, no'n vulgui més. Precisament las *bolas* son la seva especialitat.

Tal com a Espanya van las cosas, es molt probable, casi segur, que las terribles inundacions de Málaga y altres poblacions d'Andalusía, s'aniran repetint en tot el país.

Y si, com a Málaga, la propietat urbana y el comer han de sufrir pérduas considerables, será precís pensar en un nou sistema de seguros: que no bastant ja els que's fan contra 'l foch, se n'haurán de fer també contra l'aygua, y aquests tal volta en major proporció que 'ls altres.

¿No es veritat, caballers, que Espanya, en mitj de las sevas desgracias, resulta un país ben original?

El fill d'un betas-y-fils, que l'ha donada en fer versos, no escriu més que décimas.

Y el seu pare diu tot cofoy:

—En mitj de tot m'agrada 'l meu xicot, porque fins quan fá versos els fá pel sistema *decimal*.

El Sr. Ossorio ha publicat una circular recomenant als alcaldes y agents de la seva autoritat la protecció més decidida als arbres fruiters.

Ningú com el governador ha de tenir tant interés en aqueixa protecció. ¡Son tan ricas las *pomas* y las *figas flors*, (*brevas*)!

Resulta molt interessant la primera Exposició de Almanachs y Menus, organizada en el Saló Parés per l'*Institut catalá de las Arts del Llibre*.

Un gran número de artistes hi han concorregut, haventse establert entre ells una honrosa competencia de originalitat y bon gust, que denota un evident progrés en las nostres arts decorativas.

No tot han de ser grans quadros, y fan bé 'ls artistes en cultivar aquesta especie de género xich, que per la seva facilitat de difusió tant pot contribuir a hermostrar la vida.

LA SENYA

—Tocaré un ratet las *Obscuras golondrinas*, y aixís l' Adolfito sabrà que ja hem tornat y que pot comensar á fer la guardia sota 'l balcó.

De un quant temps ensá en els anuncis de las funcions y balls que 's donan en la *Casa del Pueblo*, hi figura una nota, que díu aixís:

«En dicho festival amenizará los intermedios y el baile una acreditada orquesta.—A dichas funciones asistirá el Sr. Lerroux.»

Una cosa per l' estil se feya en altre temps pels voltants de Carnestoltas. També s' anunciava que S. M. Carnavalesca assistiria á la funció de tal ó qual teatro. Pero alló era temporal... En cambi en el teatro de la Casa del Pueblo fan Carnestoltas tot l' any.

Ja no mes falta que diguin si la curiosa figura anirà disfressada d' Emperador ó de D. Prudenci.

Ha mort á Fransa Edmond Demoulins, el gran reformador de l' ensenyansa, segons el concepte que tenia de que la sort de las nacions depen de la educació que 's dona á l' infancia y á la joventut. El seu llibre sobre la superioritat de la rassa saxona sobre la llatina, ha donat la volta al mon, fent florir per tot arreu un bell esplet de fecondas iniciativas.

Vels'hi aquí un dels seus principis:
«Es necessari que las escuelas modifiquin virilment la joventut, y en lloch de ofegar las iniciativas y d' adormir els esperits, els despertin y 'ls fassin capassos de l' acció utilitaria.»

Edmond Demoulins se n' ha anat del mon deixant del seu pas un brillant rastre de llum.

Un fabricant de Venecia ha tingut l' idea de construhir barrets de vidre.

El teixit té l' mateix llustre y igual brillantés que la seda, y no es aquesta l' única ventatja que ofereixen, sino que además resultan á proba d' aygua. Quan s' embrutan, una mica de sabó reemplaça perfectament el cop de planxa. ¿No es aquest sistema senzill y práctic?

En resúm els barrets de vidre no ofereixen mes que un inconvenient; el de rebre un cop de bastó y anarse'n á micas.

Un crit del cor.

Parla l' *amigo del pueblo*:

«La investidura de diputado ha venido á ser en España túnica de inmunidad.»

¡Ay! D' aixó plora la criatura... redemptora.

De que aquesta *inmunidad* ab la qual tan bé vivía, li hagi sigut tot de cop per la *Soli* suprimida.

Ab motíu d' haversé posat en venda unas targetas postals ab el retrato del Sr. Giner de los Ríos, la *Gaceta dels xinos* díu que aixó 's fa pera tributar un *efectuoso homenaje* al ex-regidor lerrouxista.

¿Efectuoso?... ¡Hum!...

Vajin ara á saber si en aquesta paraula hi ha una senzilla errada d' imprenta ó una manifestació dissimulada de que 'i referit homenatge no té res d' *afectuos*.

Pero ¡qué malament están d' Historia els intellectuals lerrouxistas!

Parla un d' ells, en la *Gaceta del Celeste Imperio*, de la patria del revolucionari Salvochea, mort darrerament, y ab la major formalitat deixa anar aquesta heretgia:

«Cádiz, la reciente ciudad...»

¡Y tan reciente!..

Calculin si déu serho, que ja fa no més que la friolera d' uns dos mil anys que Aníbal—com en molt bella forma digué un ilustre poeta catalá—jurá odi etern á Roma.

«en la platja
hont los murs s' alsan de la hispana Gades.»

••

Per acabarho d' adobar, unas quantas ratllas més avall, aludint á la mort del vell lluytador, escriu el mateix intel·lectual:

«Si *El Progreso* fuese rutinario vestiría de luto sus páginas...»

Vaja, home!.. Las vestiría de luto y fins hi posaría una creu, si hi hagués algú que pagués la esquila mortuoria.

Com, ab no poca sorpresa dels seus pacientíssims lectors, va ferho l' altre día al anunciar la defunció d' una donzella de la aristocracia.

¿Ja no se 'n recorda?

En Peris Mencheta ha anat al Marroch.

Y desde allí telegrafía que ha vist al sultán Abd-el-Azis, casi fins arribar á tocarlo. *Puede verle*—díu ab admirable ingenuitat—á tres metros de distancia.

Lo que no explica es el breu diálech que entre 'ls dos

personatges va entaularse. Pero jo ja me l'imagino.

—Aláh es gran!—degué dirli l'emperador.

—Sí que ho es—li contestaria segurament l'insigne Quicó;—pero no tant com la fama del meu *Noticiero*, qu' es el periódich de *mayor circulación... de la calle de Lauria*.

Als kabilenys, l'idea de fer una segona edició de *la noche de San Bartolomé* els té el cor robat. Sino que, per lo que 's veu, cada hù l'entén á la seva manera aquesta *noche*.

La senmana passada parlavam d'un que, segons ell dfu, la espera ab desitj, únicament ab el propòsit de *rugir* y destruir als catalanistas *de un zarpazo*.

Ara n'hem descobert un altre. Pero aquést no está per *zarpazos* ni per *rugidos*. Aquest se 'n va directament á lo positfu y declara sense embuts que *la noche de San Bartolomé* qu'ell preconisa ha de tenir per objecte *sacar de las gavetas* dels burgesos... lo que fàcilment endavinará el discret lector que ja sab que *la gaveta* es el lloch ahont, els que 'n tenen, guardan els quartos.

L'arbre plantat per don Dallonsas floreix.

Y dona fruyts.

Assegura un telegrama de Cádiz que al verificarse l'enterro del revolucionari Fermí Salvochea, ídol dels elements avansats d'aquella població, mentres el cadavre atravessava una plassa, la multitut va posarse á cridar:

—¡Viva Salvochea!

De segur que si 'l mort hagués pogut contestar als qu' en tal forma li expressavan las sevas simpatías, els hauría dit:

—Us agraheixo la bona intenció, pero, amichs meus, pera cridar-me *viva...* heu fet una mica tart.

Xascarrillo de postres:

En un café, un parroquiá dfu á un seu amich:

—¿Vols pendre una absentia?

—No—respon el convidat.—Es massa verda.

—¿Y aixó que té que veure?

—Res: que á mí las cosas verdas no m'agradan: les prefereixo ben *maduras*.

UN DITXO DE MOSSÉN TRANQUIL

—¿Veú? Per mí, que ploqui á l' hora que vulgui. Jo sempre estich sota teulada.

NOTAS DE CASA

Diumenje tingué lloch en el «entre República Democrática Federalista» de la Barceloneta la distribució de premis a la Virtut en el Concurs obert per aquella simpática entitat.

Agrahim la invitació que pera assistir al acte ens enviá el seu digne president.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 1496

- 1.ª XARADA.—*Pa-llé-já.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Gavá—Vaga.*
- 3.ª TARJETA.—*La reina mora.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bartomeu.*
- 5.ª INTRÍNGULIS.—*Eustasio—Eufrosia.*
- 6.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes alt está un home, mes alta es la cayguda.*

TRENCA-CAPS

XARADA

Nom d' un home n' es lo *Tot*,
que, per cert, es bon xicot.

Es una vocal *primera*;
la *segona* y la *tercera*
els dirém sens' enganyá'ls
que son notas musicals,
y després que 'l *quart-girat*
es metall molt apreciat.

DOS REPUBLICANS TARRAGONINS

ANAGRAMA

Uns días á Barcelona
vol venir á passá en *Tot*,
per coneixer si es que pot,
al *total* de la Ramona.

MOKA SOKA Y C.^a

TARJETA

MARÍA GORI TOÑA
LLUSANES

Formar aquestas lletras degudament combinadas el títol de un aplaudit drama catalá ab al nom de son autor.

XICH DE RUBÍ

TERS DE SÍLABAS

Horisontal y verticalment, 1.ª ratlla: Animal doméstich.—2.ª: Carrera, y 3.ª: En els colegis n' hi ha.

PEP SERRADELL

CONVERSA

—Joan ¿vols venir á fora?

—Sí.

—¿Y qui més vindrá?

—El que tu mateix dífus.

JOAN LÓPEZ

GEROGLÍFICH-COMPRIMIT

C
LL LL

MOKA SOKA Y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Próximamente aparecerá

El Año en la Mano

ALMANAQUE-ENCICLOPEDIA DE LA VIDA PRÁCTICA, PARA 1908

EL AÑO EN LA MANO

Divulgará la Ciencia.—Favorecerá las Artes.—Esparcirá toda clase de noticias de interés general y de actualidad, impulsando el progreso y trabajando por la cultura pública.

EL AÑO EN LA MANO

no tiene contrato con ninguna casa extranjera para traducir lo publicado un año antes, como sucede con los que vienen apareciendo aquí hace algunos años.

EL AÑO EN LA MANO

es completamente inédito y ofrecerá positivos regalos de valor á sus compradores, quienes tendrán, además, participación en la LOTERIA NACIONAL DE NAVIDAD, pudiendo corresponderles hasta 150 pesetas por cada Almanaque premiado, ó sea el triple de lo que otros similares ofrecen.

EL AÑO EN LA MANO

se venderá á los siguientes

PRECIOS { Encuadernado en cartón, con cubierta á varias tintas Ptas. 1'50
 Encuadernado de lujo, tapas oro y relieve » 2

NO HABRÁ EDICIÓN Á LA RÚSTICA

MEDICINA CASERA

Precio: UNA PESETA

REMEDIOS QUE CURAN

CIENCIAS Y PACIENCIAS

PER FRA NOI

Secrets d' economia doméstica.—Remey's fàcils y baratos.—Experiments de física recreativa.—Fórmulas novas d' art culinari.—Jochs y entreteniments casulans

Preu: UNA PESSETA

OBRA DE GRAN ÉXIT

La «merienda» fraternal

PER SANTIAGO RUSIÑOL

Preu: UNA PESSETA

En prempsa

ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

VISITA DE CUYDADO

—¿Quin aspecte té aquest senyor que dius que m' espera?

—Molt sospitós!... Juraria que vé ab la mala intenció... de presentarli alguna factura.